

Sygn. akt *XI Ka 103/21*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Jaroszyński

Protokolant: Katarzyna Wójcik

przy udziale prokuratora Magdaleny Szuper

po rozpoznaniu dnia 9 marca 2021 r.

sprawy **L. M.** urodzonego (...) w K., syna T. i M. z domu S.

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 17 grudnia 2020 roku

sygn. akt IX K 573/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 103/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 17 grudnia 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IX K 573/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy – pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-		-	-	-	-
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-	-	-	-	-	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-	-	-

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
-	-	-

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Wszystkie zarzuty zgłoszone przez apelujących.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>1. Zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, sformułowane w apelacji oskarżyciela posiłkowego oraz oskarżyciela publicznego.</p> <p>Odnosząc się do powyższych zarzutów należy stwierdzić, że apelujący nie przedstawili rzeczowych argumentów wspierających tezę o błędnych ustaleniach sądu I instancji. Nie wskazali bowiem na istnienie dowodów mogących stanowić podstawę dokonania prawidłowych – w ich ocenie – ustaleń, wskazujących na dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa. Apelacje nie wykazują błędów logicznych w rozumowaniu sądu meriti, których</p>		

skutkiem miałyby być błędne ustalenia.

Zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać, jak w niniejszym przypadku, wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd. Skarżący nie mogą ograniczyć się bowiem jedynie do wskazania, czy nawet wymienienia rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd, a postulowanym przez nich. Rzecz bowiem w tym, że powinni oni wykazać, na czym ów błąd w ustaleniu stanu faktycznego polega. Natomiast może on być słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten, nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji, wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie

ocenie (patrz: Uchwała Sądu Najwyższego - Izba Dyscyplinarna z dnia 17 września 2019 roku, sygn. I DO 39/19, Numer 2236775).

Akta sprawy pozwalają natomiast na dokonanie oceny, iż Sąd Rejonowy, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie dowody ujawnione w postępowaniu, a także prawidłowo je ocenił. Orzekając na podstawie tych dowodów, wziął pod uwagę wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie. Powyższe nakazuje omawiane zarzuty ocenić jako niezasadne, tym bardziej, że żaden z apelujących, nie zakwestionował poczynionej przez sąd oceny zgromadzonego materiału dowodowego.

Skoro zatem Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów – co nie jest kwestionowane odpowiednio zgłoszonymi zarzutami - to nie sposób wywieść wniosku, iż na ich podstawie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Natomiast wymienione przez oskarżyciela posiłkowego „błędy w ustaleniach faktycznych”, popełnione jego zdaniem przez sąd meriti, w rzeczywistości w przeważającej części prezentują ustalenia poczynione przez apelującego, nie wskazują natomiast jakich błędów dopuścił się sąd.

Należy w związku z tym podkreślić, że z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wynika, iż jak ustalił sąd I instancji, oskarżony został poproszony o przewiezienie 10 sztuk tyczek lekkoatletycznych ze stadionu (...) w L. na halę lekkoatletyczną (...)w L.. Nie było zatem tak, że to on zdecydował gdzie ów sprzęt będzie się znajdował, bowiem miejsce to - w postaci

hali, zostało mu wskazane. Tam też je umieścił, zgodnie z poleceniem. Nie sposób zatem stwierdzić, iż pozostawiając je na hali sportowej (o co został poproszony), miał zamiar pozbawić osoby uprawnione władztwa nad nimi. Tym bardziej, że z protokołu przekazania tyczek z dnia 23 stycznia 2018 roku wynika, iż przekazującym je w użytkowanie jest (...) w L., a przyjmującym - zgodnie z zasadami reprezentacji - D. G. Prezes Zarządu i T. L. Wiceprezes Zarządu (...) L. (k. 12). Pod podpisami przyjmujących, pokwitował również odbiór tyczek L. M.. Natomiast z zeznań D. G. wynika, iż podpis oskarżonego znalazł się na dokumencie dlatego, że był on osobą, która fizycznie owe tyczki odbierała i przewoziła, jednakże z (...) w L. przyjął je faktycznie (...)i to on ponosił za nie odpowiedzialność. Nie sposób zatem uznać, jakby tego chcieli skarżący, iż odpowiedzialnym za tyczki był oskarżany - niezwiązany z (...) L. żadną umową, której warunki były jedynie negocjowane. Sam L. M. wskazał natomiast, że sprzęt pobrał w imieniu (...) L., a na protokole przekazania poświadczył jedynie zgodność sprzętu ze stanem faktycznym (k. 60).

Sąd odwoławczy nie znajduje natomiast w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia stwierdzenia, iż L. M. przewoził tyczki na halę, ponieważ nikt inny z klubu uczelnianego nie posiadał specjalistycznego bagażnika do ich przewozu, zarzut ten pozostaje zatem bezzasadny. Trudno bowiem doszukać się błędu w nieistniejących ustaleniach.

W świetle powyższych rozważań, nie sposób mówić o porzuceniu tyczek na hali sportowej, bowiem były

one tam, zgodnie z poleceniem po prostu przechowywane. Natomiast ich miejsce położenia było znane i ogólnodostępne, zarówno dla oskarżonego, jak też dla innych trenerów i sportowców korzystających z hali. To samo dotyczyło pozostałego sprzętu należącego do (...) L., (...) w L. oraz szkoły. Zarówno Prezes (...) L., jak i Wiceprezes (...) L. mieli świadomość, iż tyczki znajdują się na hali sportowej, a za sprawowanie nad nimi pieczy odpowiedzialny był W. G., na co wskazali w swoich zeznaniach T. L., który dodatkowo podkreślił, że faktycznie za sprzęt odpowiada Zarząd Klubu (...) (k. 166) oraz D. G. (k. 136).

Nie jest zatem prawdą, jak wskazuje oskarżyciel posiłkowy, iż sąd meriti ustalił, że jedynie oskarżony korzystał z przedmiotowego sprzętu sportowego. Nadto, z zeznań D. G. wynika, iż Klub (...) korzysta ze stadionu lekkoatletycznego usytuowanego w L. przy ul. (...), a obiekt ten należy do (...) w L., który owe tyczki przekazał i to właśnie na jego wyposażeniu znajdował się między innymi przedmiotowy sprzęt (k. 23). Nie sposób zatem uznać, iż tyczki znajdowały się „poza zasięgiem” nimi zarządzających. L. D. wskazał natomiast, że z protokołu przekazania tyczek L. M. wynika, iż to Klub (...) powinien co roku rozliczać się z ich użytkowania (k. 31v, 133). Z zeznań W. G. wynika natomiast, iż protokół przekazania tyczek świadczy o tym, że (...) w L. przekazuje je na rzecz klubu (...) (k. 133v).

Faktem jest, że umowa, którą negocjował oskarżony, zawierała zapis o tym, iż po zakończeniu pracy odwiezie on tyczki do (...) w L.. Jednakże finalnie nie została

ona podpisana, a L. M. nie podjął żadnego innego zobowiązania o ich zwrocie, czy też o ponoszeniu odpowiedzialności za nie (k. 13). Bezzasadne jest zatem powoływanie się na umowę, do której zawarcia nigdy nie doszło, a zatem na „umowę nieistniejącą”, która miałaby stanowić jakiegokolwiek zobowiązanie oskarżonego. Wywodzenie zatem odpowiedzialności L. M. za zwrot tyczek, na podstawie niepodpisanej umowy, czy też przy braku istnienia innego jakiegokolwiek zobowiązania w tym przedmiocie, pozostaje całkowicie niezasadne. Dlatego też, nie sposób przyjąć stwierdzenia apelującego prokuratora, iż nie zwracając tyczek do (...) L. (gdzie tyczki fizycznie się znajdowały), ani do (...) w L. – postąpił z nimi jak właściciel.

Następnie skarżący oskarżyciel posiłkowy formułuje zarzut błędu w ustaleniach, polegający na przyjęciu przez sąd, iż oskarżony jako osoba, która sprawowała pieczę nad tyczkami, po odejściu z klubu, powinien zdać sprzęt, bądź wskazać przedstawicielom (...) L., gdzie go zostawia. Należy zatem zaznaczyć, że ustalenia takie nie zostały poczynione. Natomiast jak już wskazano powyżej, przedstawiciele (...) L. posiadali wiedzę o tym, gdzie znajdował się przedmiotowy sprzęt sportowy.

Nie jest nadto prawdą, że Sąd Rejonowy przyjął, iż L. M. nigdy nie zgłaszał złamania tyczek. Wszak z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają następujące ustalenia – w marcu – kwietniu 2018 roku trzy tyczki zostały złamane w czasie treningu, a o fakcie tym oskarżony poinformował L. D.. Na okoliczność tę oskarżony wskazał już w swoich wyjaśnieniach w

postępowaniu przygotowawczym w dniu 10 maja 2019 roku (k. 60).

Pod kolejnym zarzutem „błędu w ustaleniach faktycznych” apelujący wskazuje na przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom M. L., co oczywiście nie jest prawidłowe. Jednakże odnosząc się do jej relacji należy wskazać, iż zasadnie uznał sąd I instancji, że nie znała ona szczegółów dotyczących przechowywania tyczek. Prawidłowości uznania jej zeznań za logiczne i wiarygodne, nie zmienia wskazana przez apelującego okoliczność jej przesłuchania w drodze pomocy prawnej przez Sąd Rejonowy w Kartuzach, czy też ewentualnej relacji łączącej ją z oskarżonym.

Sąd Okręgowy nie odnalazł również „błędnego” przyjęcia sądu meriti, że z uwagi na monitoring, portierów oraz przebywanie na hali zawodników, nikt „z zewnątrz” nie mógł wynieść tyczek. Jest to, zdaje się zatem twierdzenie oskarżyciela posiłkowego, jednakże niefortunnie użyte w zarzucie, jakoby stanowiło część ustaleń sądu. Na te okoliczności natomiast zeznawał W. G., który wyraził przekonanie, iż nie można było wynieść tyczek z hali, gdyż jest tam portier (k. 134). Jego relacje zostały natomiast uznane przez sąd za wiarygodne, czego z kolei nie kwestionują apelujący. Nadto, okoliczność ta pozostaje bez wpływu na ustalenie sprawstwa oskarżonego.

Reasumując, skarżący nie wykazali, aby rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie uwzględniało całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego bądź, by ocena poszczególnych dowodów

sprzeczna była z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego, czy też wskazaniem wiedzy. Natomiast kwestionowanie przez nich stanowiska sądu meriti, sprowadza się wyłącznie do prezentowania innej wersji faktycznej zdarzeń.

Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż wynik postępowania dowodowego, nie dał wystarczających podstaw do przypisania L. M. popełnienia zarzucanego mu czynu. Brak jest bowiem jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu potwierdzającego, iż dokonał on przywłaszczenia 10 sztuk tyczek do skoku o tyczce firmy (...) o wartości 21 311 złotych na szkodę Gminy L.. Za słuszne należy uznać zatem wnioskowanie Sądu Rejonowego, iż zebrane w sprawie dowody nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

2. Zarzut naruszenia przepisów postępowania, mający wpływ na treść wyroku, a mianowicie zasady prawdy materialnej.

Zarzut jest niezasadny, bowiem podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz prawdziwe ustalenia faktyczne.

Prawidłowość rozstrzygnięcia każdej sprawy zależy od spełnienia przez sąd dwóch zasadniczych obowiązków, to jest - przeprowadzenia zgodnie z wymogami art. 366 § 1 k.p.k. wszelkich dowodów niezbędnych do ustalenia okoliczności sprawy, w tym nie tylko zawnioskowanych przez strony, ale także dopuszczonych - w razie takiej potrzeby - z urzędu oraz prawidłowej

<p>oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Skoro zaś Sąd Rejonowy nie stwierdził potrzeby dopuszczenia dodatkowych dowodów, a w dniu 9 grudnia 2020 roku strony nie zażądały uzupełnienia przewodu sądowego, to o naruszeniu wskazanym w punkcie 2 apelacji oskarżyciela posiłkowego, nie może być mowy.</p>	
Wnioski	
Wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadne # częściowo zasadne # niezasadne
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania są niezasadne w świetle dowodów prawidłowo ocenionych przez Sąd Rejonowy, świadczących o niepopelnieniu przez L. M. zarzucanego mu czynu.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 17 grudnia 2020 roku wydany w sprawie o sygn. akt IX K 573/19 utrzymany w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie sądu I instancji jest prawidłowe, natomiast zarzuty zawarte w złożonych apelacjach - niezasadne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-	
Zwięźle o powodach zmiany	
-	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	- # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
-		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
4.1.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na mocy art. 636 § 1 k.p.k. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążono Skarb Państwa.

7. PODPISy

Mariusz Jaroszyński

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel posiłkowy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 17 grudnia 2020 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt IX K 573/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 17 grudnia 2020 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt IX K 573/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana